

Arrest

nr. 152 396 van 14 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 16 februari 2012 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing die ter kennis werd gebracht op 16 maart 2012 en luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17.08.2009 en de actualisaties van 09.10.2009, 03.12.2009, 10.09.2010, 10.04.2011 en 02.02.2012, ingediend door:

B. S., K. [...] Volgens paspoort: [...] nationaliteit: [...] geboren te [...] adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Gelet op het feit dat de aanvraag Art. 9ter d.d. 23.07.2007 van betrokkene ontvankelijk verklaard werd op 05.09.2007 en betrokkene in het bezit werd gesteld van een medisch attest van immatriculatie, worden de buitengewone omstandigheden in casu vermoed.

De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid, zijnde medisch AI, medische problemen, situatie in het land van herkomst, onmogelijkheid tot terugkeer, prangende humanitaire situatie en schending van art. 3 EVRM, worden niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben bijgevolg niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2005 in België zou verblijven, zeer goed geïntegreerd zou zijn, werkbereid zou zijn, in het verleden gewerkt heeft en ter staving hiervan een oude arbeidskaart C en oude loonfiches voorlegt, attesten van maatschappelijke oriëntatie, inburgering, socio-culturele integratie en Nederlandse lessen voorlegt, goed Nederlands zou spreken, een huurovereenkomst voorlegt evenals een inschrijvingsbewijs van een sociaal verhuurkantoor, een bibliotheekpas en een Nepalees diploma voorlegt, het openbaar vervoer gebruikt, vrijwilligerswerk doet en hier een attest van voorlegt, een vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd en er dus duurzame bindingen zouden bestaan en hij hier het centrum van zijn belangen zou hebben, is lovenswaardig maar vormt geen grond voor verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkene – in afwachting van de beslissing inzake zijn verschillende procedures – zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten. Dit volstaat echter niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien de integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden van betrokkene in zijn land van herkomst.

Betrokkene beroept zich op de problemen die hij in zijn land van herkomst zou hebben gekend ten gevolge van de burgeroorlog en waardoor zijn leven zou zijn stukgemaakt en hij het land zou hebben moeten ontvluchten. Hij haalt aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om naar Nepal terug te keren en dat hij bij een eventuele terugkeer zou vrezen voor zijn leven. We merken hierbij op dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze beweringen te staven. Bovendien voegt hij geen nieuwe elementen toe een hetgeen hij reeds voor de bevoegde asielinstanties naar voren bracht en die niet door deze instanties weerhouden werd. Deze argumenten rechtvaardigen hier dan ook geen andere conclusie dan die van deze instanties en vormen bijgevolg geen grond voor het toekennen van een verblijfsmachtiging op basis van Art. 9bis.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betreffende de in het verzoekschrift aangehaalde beweringen dat betrokkene ernstig ziek zou zijn en dat hij verzorging zou nodig hebben die niet in Nepal te verkrijgen zou zijn, en de bij het verzoekschrift voorgelegde medische attesten, dienen we op te merken dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 een duidelijk onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen en voorgelegde attesten vallen buiten de context van artikel 9bis; derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Zij vormen dan ook geen grond voor verblijfsregularisatie op basis van Art. 9bis.

Het feit dat verzoeker in het bezit is van een medisch A.I. kan ook niet als een grond tot regularisatie worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkene afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag art. 9bis vormt het feit dat hij een A.I. heeft geen reden om betrokkene een verblijfsrecht toe te kennen op basis van Art. 9bis.

De advocaat haalt aan dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft en nooit enige inbreuk beging tegen de openbare orde of veiligheid. We merken hierbij op dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene toont niet aan welke andere humanitaire redenen er nog zouden zijn die hem zouden moeten toelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op basis van Art. 9bis van de wet van 15.12.1980. Dit argument kan dan ook geen grond vormen voor verblijfsregularisatie.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 23.08.2005. Op 30.05.2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de Vluchtelingenstatus en de Subsidiäre Beschermingsstatus toe te kennen. De duur van de asielprocedure – zijnde 2 jaar en 10 maanden – is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene/n zou zijn afgeleverd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de toelichting bij het middel blijkt dat verzoeker ook het rechtzekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel geschonden acht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 17.08.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekster aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 17.08.2009. Hij actualiseerde op 09.10.2009 , verwijzend naar de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen. Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. X van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.¹

Wat waren de onmiddellijke gevolgen?

De ingediende aanvragen worden niet onwettig

Alleen de instructie (gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken) is vernietigd. Het artikel 9bis van de Verblijfswet blijft ongewijzigd.

De DVZ moet de ingediende aanvragen nog steeds beoordelen, volgens de (nieuwe) richtlijnen van de bevoegde minister en staatssecretaris. Zij behouden immers hun discretionaire bevoegdheid over de criteria ten gronde.

Wathelet en DVZ: de criteria en de termijn blijven gelden

Er is al een nieuwe richtlijn. Bevoegd staatssecretaris M. Wathelet deelde op 11 december 2009 mee (en DVZ bevestigt):

de criteria van de instructie ten gronde blijven geldig en zullen toegepast worden; de termijn van 15 september tot 15 december 2009 voor aanvragen voor het critérium 'duurzame lokale verankering' (punt 2.8 van de instructie) blijft

Dit werd gepubliceerd op de website www.kruispuntmi.be.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een intern beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens— Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld# werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

De aanvragen die in 2012 behandeld worden zijn ontvankelijk doch ongegrond daar de instructies in december 2009 vernietigd werden.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13

juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt" 3

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

Dat de beslissing dan ook volledig onterecht werd genomen en deze in feite en rechte niet aanvaardbaar is!

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Dit betekent dat DVZ het heeft nagelaten om te motiveren waarom zij geen rekening heeft gehouden met de ALLE aangehaalde elementen.

DVZ stelt dat in casu de buitengewone omstandigheden vermoed worden aangezien hij sinds 2007 in het bezit is van een AI. Doch deze geen prangende humanitaire is. Immers DVZ stelt Dat Betrokkene toont niet aan welke andere humanitaire redenen er NOG zouden zijn die hem zouden moeten toelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden....

Dit is totaal onbegrijpelijk! Immers verzoeker toont aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt doch deze is niet voldoende hij moet NOG andere humanitaire redenen aanhalen.

Dit is een schending van het redelijkheidsbeginsel !!!

Immers nu dat verzoeker kan aantonen dat hij in prangende humanitaire situatie bevindt is deze niet voldoende en met hij NOG andere redenen aanhalen.

Waar haalt DVZ dit vandaan? Immers nergens wordt vermeld of gesteld dat er meer dan een prangende humanitaire situatie moet aangehaald worden.

De vernietigde instructie van 19.07.2009 stelde het volgende m.b.t. de prangende humanitaire situatie:

Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, moet als een prangende humanitaire situatie worden beschouwd.

De instructie noemt enkele categorieën van personen die vandaag kunnen worden geregulariseerd wegens « een prangende humanitaire situatie ». Dit is geen exhaustieve lijst.

Deze opsomming neemt de discretionaire macht niet weg die de minister of zijn gemachtigde bezit om andere gevallen dan deze die hierboven worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij gaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

Verzoeker heeft dus aangetoond dat hij zich in prangende humanitaire situatie bevindt. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij, integendeel de verwerende partij stelt dat dit niet voldoende is en hij NOG andere prangende redenen dient aan te halen.

Verzoeker verblijft sinds 2005 op het Belgische grondgebied. Eerst werd hij in het bezit gesteld van een Ai in het kader van zijn asielprocedure. Nadien, in 2007 werd hij in het bezit gesteld van een AI in het kader van artikel 9ter.

Dit betekent dat hij al meer dan 7 jaar legaal in het land verblijft.

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat hij onder de voorwaarden valt om geregulariseerd te worden.

Dit betekent dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is daar DVZ zelf kiest wanneer de instructies toe te passen wanneer niet.

Dit is een schending van het redelijkheidsbeginsel.

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"4

De overheid, in casu DVZ, mag niet zomaar beslissen om een regel, in casu de instructie, soms wel en soms niet toe te passen. Stellen dat er prangende humanitaire situaties zijn doch er nog andere dienen aangehaald te worden.

Immers nergens in de instructie werd gesteld dat er meer dan één prangende humanitaire situatie moet aangehaald worden.

Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsplicht!

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Verder dient opgemerkt te worden dat DVZ geen rekening heeft gehouden met het langdurig legaal verblijf van verzoeker en zijn integratie. DVZ stelt dat zijn integratie lovenswaardig is doch deze geen grond kan vormen voor regularisatie.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(citaat artikel 9bis, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet)

Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet is nog altijd steeds een aanvraag op basis van humanitaire redenen.

Ieder dossier dient individueel beoordeeld te worden. Dat hij dan ook genoeg elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden op basis van humanitaire redenen.

Dat hij ondertussen hier meer dan 7 jaar legaal ononderbroken verblijft, uitstekend de Nederlandse taal beheerst, geïntegreerd is en werkbereid is.

Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie zodat dienst vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet zomaar kan afwijzen.

Dit is kennelijk onredelijk en niet zorgvuldig.

Indien de staatssecretaris of haar gemachtigde van mening was dat het dossier niet duidelijk is, als dvz twijfelde aan de lokale verankering van mijnheer dan diende hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inzicht op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld

of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het onderzoek naar de voormelde schendingen wordt gevoerd in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nu de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling werd ingediend en beoordeeld.

Verzoeker stelt in eerste instantie dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, maar geeft zelf de relevante passages weer, zodat hij hierin niet kan worden bijgetreden. Verzoeker argumenteert in zijn verzoekschrift dat de motivering betreffende de instructie, het feit dat hij sinds 2007 in bezit zou zijn van een AI en zijn beweerd lang verblijf in België niet correct is. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing kan men afleiden dat met de door verzoeker aangehaalde elementen wel degelijk rekening werd gehouden. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing met een uitgebreid betoog over de vernietigde instructie van 19 juli 2009 die volgens zijn oordeel nog wordt toegepast terwijl verweerder de erin besloten criteria niet heeft toegepast op zijn aanvraag. Verzoeker stelt dat het gelijkheidsbeginsel geschonden wordt omdat op basis van de vernietigde instructie verblijfsmachtigingen werden en nog steeds worden toegekend.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen.

Waar verzoeker er zich over beklagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoekers argument dat de criteria mogen worden aangehaald zolang de verwerende partij zou meedelen dat dat niet meer mag of zolang geen nieuwe richtlijn is, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Er is de Raad namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben.

De stelling van verzoeker dat de staatssecretaris zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat zij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden of in strijd met het redelijkheidsbeginsel werd genomen.

In de mate waarin verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoeker beweert, andere vreemdelingen werden en nog worden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105.380).

Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat een jarenlange administratieve praktijk *in casu* zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, nr. C.04.0157.F). Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Het betoog van verzoeker inzake de schending van het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Bovendien zijn de aangehaalde publicaties op de website van Kruispunt Migratie en Integratie of Binnenlandse Zaken of loutere beleidsverklaringen, uitgaande van een vorige regering, geen afdwingbare rechtsnormen. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dus dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de criteria van de instructies niet meer van toepassing zijn en betrokkene er zich niet langer op kan beroepen. In de mate dus dat verzoeker wenst aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria van de vernietigde constructie, kan de Raad alleen maar vaststellen dat dit niet dienstig is.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, zoals reeds gesteld, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat met de door verzoeker aangehaalde elementen wel degelijk rekening werd gehouden maar dat, wat betreft zijn lokale verankering en integratie, de verwerende partij van oordeel is dat dit geen grond kan vormen voor regularisatie omdat verzoeker zich in afwachting van de beslissing in verschillende procedures zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten. Volgens verwerende partij volstaat dit echter niet om een verblijfsrecht te verkrijgen aangezien de integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden van betrokkene in zijn land van herkomst. Dat de buitengewone omstandigheden worden aanvaard, betreft slechts de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag: zoals aangegeven betreft dit de vraag of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn stelling dat hij met de ontvankelijkheid van zijn aanvraag heeft aangetoond dat hij wat de gegrondheid van zijn aanvraag zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Dit blijkt immers niet uit de motivering van de bestreden beslissing. Uit de motivering blijkt evenmin dat met de door hem aangevoerde "*andere prangende humanitaire redenen*" rekening diende te worden gehouden, nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken geenszins blijkt dat hij nog andere humanitaire redenen aanvoerde dan deze die door verweerder werden besproken in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aangeeft dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing en stelt dat een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog altijd een aanvraag op basis van humanitaire redenen is, dat hij genoeg elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden op basis van humanitaire redenen, dat waar verzoeker herhaalt dat hij hier meer dan 7 jaar ononderbroken legaal verblijft, uitstekend de Nederlandse taal beheerst, geïntegreerd is, werkbereid is en verwijst naar de bewijsstukken, geeft verzoeker aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch, het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op

de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker ten gronde te beoordelen.

Verzoeker meent tenslotte dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden in de mate dat hij heeft nagelaten bijkomend advies te vragen aan de Commissie van advies voor Vreemdelingen omdat het dossier niet duidelijk was voor verweerder. *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op verweerder evenzeer geldt ten aanzien van verzoeker. Verzoeker verwijst hierbij naar artikel 32 van de vreemdelingenwet om aan te tonen dat hij had moeten verschijnen voor de Commissie van advies.

Artikel 32 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er wordt een Commissie van advies voor vreemdelingen opgericht, die gelast is de Minister van advies te dienen in de gevallen waarin door deze wet of door bijzondere bepalingen wordt voorzien. De Minister kan eveneens het advies van de commissie inwinnen alvorens om het even welke beslissing te treffen nopens een vreemdeling.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet niet in het inwinnen van een advies van de Commissie van advies. Artikel 32, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet de mogelijkheid om voor om het even welke beslissing een advies in te winnen, maar legt daartoe evenmin enige verplichting op. Bijgevolg diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris overeenkomstig artikel 32, eerste lid van de vreemdelingenwet geen advies in te winnen van deze commissie. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij meent dat hij had moeten verschijnen voor de Commissie van advies en dat het een motiveringsgebrek inhoudt dat niet wordt verwezen naar zulk advies.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat het middel in geen van zijn onderdelen gegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPs,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs